

סו:

עין משפט
גר מצוה

* א מ"י פכ"ג מלכות
חשוד הל' טו סמג
עשין מח קוש"ע אה"ע
סימן נג סעיף א'
י"א ב ג מ"י שם הלכה יא
יב סמג שם טור ש"ע
שם ס"ר טו סעיף יא:

תוספות רי"ד

פשקס לו וגם אז היה
 רוצה לעגן את בחר
 דש שמרענו יחול
 כדמרקנו בשילוי 88
 חשש דש תשלכנו יחול
 ועכשיו שמה חתנו גס
 הדיבס יכיל לכוס וגם
 אל לעגן את בחר אלא
 אופר לו את כוסם אלא
 כלום אז חלוק: תר
 אל צריך לומר ראשון
 הח' ושני ע"ה אלא
 פילי יאלי ע"ה עש
 פילי יאלי ללא היחי
 פילי לאחרי היחי
 רוצה ליתן לוי: תר
 פסקה להבטיגו: שני
 דניר הוא מוסק ט"ו מנה
 וכגדו השום הוא מוסק
 וחתם חותם שום מנה
 שוה מנה אל אלא
 שוה מנה אל אלא
 דניר כח במנה וחתם
 (מאה) (ל"א מלע)
 דניר כח מאות מנה
 (מאה) מאות מנה
 מוסק (גרא מוסק) מוח
 חומש: פסקה להבטיגו
 לו בססם (שחלה נעשה
 ששה) דנירם חומש
 מקבל עליו י' דנירם
 להקפח לכל מנה (ומנה)
 ש"ב אומר הכל כנסה
 הדמינו: שני
 והדומה עמו שחתן לו
 אלף לו אלא בחר כוח
 בשטר כתובתה שהבטיגה
 אלף ח"ה ח"ה שחן
 ט"ו מנה אלא חתמלן
 אז חתמניר ח"ה גובה
 אלף ח"ה ודעטם מוסר
 בירושל' מפני שששכר
 שחן כן אל הניכסה
 י' פרקמיטא ששחן אלף
 דנירם ח"ה מוסק עליו
 וכוחם בשטר כתובתה
 אלף ח"ה דימאר לנסן
 בגמרא ירושלמי (גמלם)
 ש' ערבי: ח"ה (הכספס)
 ודעטם מ"ה ששחן
 משכרן בחר וכגדו השום
 אז מוסק מוח חותם
 פ"י כמו כסוף ח"ה ש"ש
 אל הכספס: ח"ה מוח
 חומש משפות חותם
 אלס מנסח לו כליל
 ששים אלף לו ועשיו
 ח"ה ח"ה כפי מן ששון
 למכור ששון ח"ה מקבל
 עליו לחותם כסבטורה
 אז מוח חומש היחי
 מאות ודעטם מוסר
 בירושלמי מפני שהשאה
 מכלה אתיו ולכושקן ח"ה
 מוחתין וטבדיס ח"ה
 ח"ה באחריו חתנו
 לפקס ולכוחס מוח
 חומש ח"ה את שומא
 שש ומקבל ח"ה אחריה
 ח"ה חתנו כרבי אל
 פסקה בשעת אירוסין
 ליתן לו אלס מה שנתנו
 לו בשטר הנשואין ואתא
 ששמשניעין על כל שור
 חתמה אחר חותם כסב
 כ"א ד' מפני שחיתין
 מכלת אתיו ח"ה באחריו

דכנגד השם הוא פוסק דקאי אלף
דינר וטומא ווטא ייטן סיפא דבשהתן
דפוסקא דמשמע פסיקא כל וטא וידידה
גמי תנא שומא רבה שומא אדא ווטא
היה נומתא גלש'ס וואחד רבה היה
דינר דלנא קאי כנגד השום אלף דינר
אלא כולל מנא שזומא אח"כ והא דפריך
רמי רישא קאי אשום בתנא היה
וטמנת ל"א פלג דינר וכד' מאות היה
וטמנת חמש מאות דמרווייור אמאי
וטמנת וקמי שומא רבה מנא שומא
דלנא וטמנא שומא ידידה וטמנת פוסק
היינו שומא ידידה ולא אלטריך למימני
שומא רבה שומא ווטא בשומא ידידה
דלמרווייור וטמנת פוסק:
ל"א נאמרו דרבי' הדין א"א
בירושל'ם. והא דלמרינן בפי'
הסרך בקלי' (יומא דף טז:) שלח היה
בכלה זכרים להקטיר בירושל'ם מני
עצמיהו וקטרת והאי לריח לאו זכריות
דלנא וטמנתא אבל זכריות היו לקופה של
בגמשים לעדן הכשר ולהשיר השער
ולפושט הקמנים. ר"מ: **ואם** תבא
למרינן בסנהדרין פ"ה. וה"ה דמאי
למרינן אש תמנא וטמנא בתנא היטום:
ל"ו ראשון או א"ב יום יום.
הרבה תמימותא אלו הכניעות
דשם יתן לה לעולם דמקמי לכל שנה
דשם עדין עדין לכל מנה ומנה ליום
במהה יכלה חזרו המומין אלא
דמאי נראה דעשר דינר יתן לה לכל
מנה להקטש לעולם ויזיעי ליה אם
יתן לה צבת אחת והיא תשמר
לה להקטש עד עד שחללה ומתו ואילך
אין קצבה לתכשיתין ויתן לפי כבודה
ואו לא יתן לה צבת אחת אלא כדי
למקטש ליום: **פסקנן** דה' ד'
מקטש וזכובים קפוחה ש' בגמ'ם.
אע"פ שלפי חשבון הכבוד במהה
אלף אלפים דינרי וזה היה להם לפסוק
ויומר לפי חשבון עשר דינר למנה כיון
שלא היה זכריות יומר לא פסקו לה:
ע"ה אחריה אמן. (למעלה דף ק.ס.)
לא ענו אחריה שלא היה צולה
חי אבל כאן שהיה חי ענו אחריה אמן
וינעלה הטיל ענן דחמשים שיפסקו לה:
וכד'

לכבוד הנהלת בית המדרש
הרבני, ירושלים

מציאת האשה פרק ששי כתובות

וּבְשִׁחָתָם שׂוֹמֵם בּוֹ. ואם שמו הם מחלה והכניסה לו בין שום קטן בין שום גדול הוא כוחם בשטר פחות חומש. ובגמרא מפרש לה ל"ל כל הני: **בְּנִי' פֶּנֶס שׂוֹמֵם רִבֵּה.** לפחות חומש ירשא דתנא וכנגד השום דקאי אלאף דירר: **וּפְנֵי שׂוֹמֵם וּשְׂמָל.** שום במנה היא נותנת שלשים

רבה הוא דרך השמאים להעלותו
שוויי א"י שומא וזוטא דמעלו ליה
טפי שלח הכתובה בעיני הנועדים: **סנה**
שומא דידם עסקי שומא דריים: סנה
דקמי חזן פוסק לה שומא דריים כגון
שהיא הכניסה קודם השום והוא שם
אותו כה' מאלות כשנא למכור יתכור
ד' מאלות שאלף הוא שם אותו חומש
יורר על שווי: **שומא דרים:** היכל
דקמי היא נוחתה שהוא כתב הכתובה
וקדם שבה השום ועשיו היא מביאמו
וקוביה שמין אותו. וחזן פוסק דמנא
חרי וזמני מד לשומא וזהו שם לשומא
זוטא: **מחנני** פסקה **להכניס** לו
כספים: שכן מוכינס לשכר מיד:
נפלה נעשה: להכניס בשער הכתובה
כשנא שיהי יורר שלש דתמן לעיל.
ובגמרא מפרש הא דלמה לו: **לקופה:**
בגמרא מפרש שיתן לה עשרה זוז לכל
מנה ומנה שהיא מביאה לו ויקנו לה
מהם כשמיים לרחוק כזה בתמרוק
השנים שכן שעירו השאשה המביאה
לבעלה מנה ראויה היא לבשמיים של
עשרה זוז. ולא מירשו כשנא אם לכל
יום אם לכל שבת אם לכל חדש אם
לכל שנה: **גמ' עסקא:** כספים קרי
עסקא שנה עומדים להשכיר בהם
להתעסק בהן חמדי: **סנה עסקא רכס:**
אלף דינר שיוסף שלם ויכמוט ט"ו
מנה: **עסקא זוטא:** סלע נעשה שש
מנה: **ויזעא:** יזעא אחריות: **כירושלים:**
היו נוהגות להתקטע כשמיים: **כמנה**
הנישום או כמנה המסכבל: האי לכל
מנה ומנה דקמאר לפי חשבון
השומא אקמאר לו לפי חשבון שהוא
מקבל עליו להיטע פחות חומת: **שם**
ראשונה כו': איני יודע ליישב סדר
בעיות הללו לפי שיטת הש"ס. וכל
בעיני שכן סידרן יורר ראשון או לו יום
יום וזה מחלל לומר לו יום יום שבת
ראשונה או כל שבת ושבת ואח"ל כל
שבת ושבת חדש ראשון או כל חדש
וחדש ואח"ל כל חדש וחדש שנה
ראשונה או כל שנה ושנה: **שפסקו**
לה חמשים: שמת בעלה וזכא לז'
לפסוק לה לרביה מנכסיו: **לכו כיום:**
לזכור יום אחד: **ולא דרין מחלן**
מחלל: ולא קני מושלן משל
הירושלמי: **מלת מנות חסד:** הירושלמי
למלות ממנו כלומר לגרוס לו שיתקיים
יתקשרו לזקקת ממד ומקשרו וכו'
קיומו: **ואמר לה חסד:** יעשה ממנו
חסד. **ושל נות אכלא לא עשו זקקה:**
כראוי וכלה מנות: **כא זא ואיבר:** זה
לפי שנעפרצו בו: **חזן משל חמיה:**
מוספת שסופק לה החמן: עכרבים קרי
אומה שפלה ששוכני אלהים אם במדבר:
מזיעין

ס"י הוצאתו וטרדו אבל עיסקא רבא דנפיש זיוני אימא לא צריכא: והחתו מלב

על הבעל ולאסוקי ממאז דמסרש ביבמות בפרק

(א) למיטת בנות' לקחת דברי' הן ככספים רק דאשה נוצה מרנא מהם אף דרש"י ו"ל פירש' כן וע"ש בחוס' ד"ה גמלים.

מסורת הש"ס

(א) (תוספתא פס"ה ע"ש).
(ב) (לעיל סה).

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones